

ZPRAVODAJ FARNOSTI OSTRAVA-ZÁBŘEH

KOSTEL JE SRDCEM

Těžko si dokážeme představit lidský organismus bez srdce. Neúnavná pumpa – sval, který zajišťuje oběh krve v lidském těle. Díky srdci proudí krev do celého těla – přivádí ke všem orgánům potřebnou výživu, a naopak odvádí vše nepotřebné. Průměrně udělá srdce 100 tisíc úderů za den. Začíná bít už tři týdny po početí a bije do konce života. Srdce je pro tělo nezbytné.

Těžko si dovedeme představit tvář krajiny naší země bez kostelů. Těžko si už dokážeme představit tvář tohoto místa bez kostela. Představte si, že by tu tento kostel nestál – už by scházelo cosi podstatného.

KOSTEL JE SRDCEM MĚSTA – MĚSTSKÉHO OBVODU, v kterém bydlí desetitisíce lidí. Zde z tohoto místa, kde přebývá Bůh, proudí do života lidí potřebná milost. Obrazem té milosti proudící do života lidí může být řeka vytékající z chrámu, o které hovoří prorok Ezechiel. Ano z tohoto místa – z kostela – vyvěrá ta řeka milosti. Tady v chrámu se člověk stává Božím dítětem, a to nám připomíná **KŘTITELNICE**. Sem do kostela člověk přichází, aby nasýtil duši – to nám připomíná **OLTÁŘ**. Zvláště zdejší oltář s těmi symbolickými bílými prameny, které z něho do dlažby vyvěrají, připomíná onu řeku milosti. Sem do chrámu člověk přichází, aby se zbavil všeho, co jeho život svazuje, tíží, omezuje a ničí – to nám připomíná **ZPOVĚDNICE**. Kostel – dům Boží, je srdcem a záleží na každém, kdo zde žije nebo přichází, jestli chce být s tímto srdcem spojený.

KOSTEL JAKO SRDCE JE DOMOVEM FARNÍHO SPOLEČENSTVÍ – vás, kteří se v něm scházíte. Je krásné, že toto farní společenství si uvědomuje ten proud milosti, který z tohoto místa prýští a dokáže z něho rozdávat dál. Důkazem toho jsou katechumeni, kteří tady žádných Velikonocích za těch 10 let nechyběli. Důkazem toho je třeba také benefiční běh, který se opakoval potřetí. Ukazuje, že jste společenství, které má schopnost rozdávat dál z toho, co dostává.

Nejen tento kostel, ale **KAŽDÝ Z NÁS MÁME BÝT CHRÁMEM DUCHA**. Nevíte, že jste Božím chrámem a že ve vás bydlí Boží duch? Být v kostele to neznamená jen splnit si povinnost, ale čerpat z toho proudu milosti, zušlechtovat svoje srdce, abych i já byl znamením Boží přítomnosti v tomto světě, tak jako jím je tento kostel.

Jestli Bůh naplňuje mé srdce, musím z té plnosti rozdávat, jako Zacheus – uspořádal hostinu, a dokonce nahradil čtyřnásobně, to, co někomu vzal neprávem. Papež František ve své encyklice Laudato Si říká: **Čím více se vyprazdňuje srdce člověka, tím více potřebuje kupovat, vlastnit a konzumovat věci.** Je dobře, že tento chrám, který je srdcem, není prázdný. Budou-li prázdné kostely, budou prázdná i lidská srdce.

Kdosi řekl, že chrám je školou duchovní velikosti. Přál bych zábřežské farnosti, aby i díky tomuto chrámu v ní vyrůstali duchovní velikáni se srdcem otevřeným pro Boha a pro lidi.
otec biskup Martin

světec měsíce

Sv. Alžběta Catez

Narodila se 18. července 1880 ve vojenském táboře v Campo d'Avor poblíž Bourges ve Francii. Když jí byly tři roky, odstěhovala se rodina do Dijonu. Když jí bylo sedm let, zemřel jí otec. Jako dítě byla velmi živá a vznětlivá, postupně měla velký sklon k panovačnosti. Od maminky i v kostele toho hodně slyšela o Bohu a zamilovala se do něj již před 1. sv. přijímáním. Měla ráda modlitbu a nechápala, že by člověk mohl dát přednost někomu jinému. S tím souvisela i její snaživost dělat radost druhým a Ježíši, který vše vidí. Kněz, který měl její přípravu na starosti, o ní předpověděl,

že rozhodně nebude průměrná, ale stane se andělem nebo ďáblem. Vedla normální život, ráda tancovala, velmi dobře hrála na klavír. Ve společnosti byla vyhledávaná, obdivovaná i milovaná. Jedna její přítelkyně o ní řekla: „V kostele i v salónech se chovala přirozeně, prostě, rozvážně a uvolněně. Byla na ni vidět klidná radost člověka, který žije v pokoji a může se stále smát, avšak z jejího úsměvu a hlubokého pohledu se zdálo, že vidí za věci, které pomijí. Její oči byly plné světla..., zářivé, průzračné. V jejím pohledu se mi ukazovala celá její duše, čistá a zářivá.“ V roce 1894 pocítila povolání k životu na Karmelu. Matka jí ale odmítla dát souhlas a bránila v jakémkoli styku s klášterem. Alžběta vyjádřila své velké přání: „At' je můj život jedinou modlitbou, jediným skutkem lásky.“ A dokázala, že i bez klášterní cely a bez hábitu je možné žít životem kontempace, jen „v cele svého srdce“. Tím ukazuje i nám, že hluboký vztah s Ježíšem lze žít na kterémkoli místě „v samotě srdce“. Svě přítelkyni jednou napsala: „Tato nejlepší kontempace je Bohem nabízena každé pokřtěné duši.“ Matka jí dala svolení ke vstupu do kláštera, až jí bude 21 let. Při vstupu do kláštera přijímá jméno Alžběta od Nejsvětější Trojice. „Citím tolik lásky kolem své duše! Je jako oceán, do něhož se vrhám a v němž se ztrácím (...) On je ve mně a já v něm. Nedělám nic jiného, než že ho miluji a že se od něho nechávám milovat, a to v každém okamžiku a v každé věci. Budím se v lásce, pohybuji se v lásce, usínám v lásce, s duší v jeho duši, se srdcem v jeho srdci, s očima v jeho očích...“ V roce 1905 onemocněla tehdy nevléčitelnou Addisonovou chorobou. Této nemoci podlehla 8. listopadu v roce 1906. Za blahoslavenou ji prohlásil Jan Pavel II. 25. listopadu 1984 a svatořečena byla papežem Františkem 16. října 2016. Církev si ji připomíná 9. listopadu.
MS

ze skautského deníku

Virtuální realita

1977 – osobní počítač a dotyková obrazovka

1994 – GPS systém.

Pamatujete si to? Poslední dobou je svět zaplněn technickými vymoženostmi, které ani nestačíme vnímat. Hrnou se na nás takovou rychlostí, že každý nový objev za chvíli nahradí další. My, starší skauti

včetně třech nových, mladších (Koumák, Bruno, Maty) se v úterý 12. září rozhodli jako netradiční náplň své druhé schůzky vyzkoušet právě jeden z nejnovějších technických úspěchů – virtuální realitu. Za tímto zážitkem jsme se vydali do VR herny v Porubě, kde nám vše vysvětlili. Virtuální realita funguje na principu speciálních brýlí napojených na počítač, přes které hráč vidí dějství hry. V rukou má každý hráč dva speciální ovladače. A co dál? Nabídli nám spoustu her, které jsme si mohli zahrát. Bylo to třeba lyžování, létání nebo skok z mrakodrapu pro odvážné. Rozdíl byl akorát v tom, že pohyby, které jsme dělali doopravdy, jsme dělali i ve hře. Proto všechny hry působily velmi opravdově. Všichni jsme byli velmi nadšeni novou zkušeností a netradiční schůzka nadchla i náš doprovod. Občas tedy není na škodu vyzkoušet nové věci, protože mnohdy nabízí zpestření nejen skautských schůzek, ale i běžného života. Takže když najdete trochu času zkuste třeba virtuální realitu, 10 z 10 skautů doporučuje.☺

Br. Křemínek

ODDÍLY	SCHŮZKY	VEDOUcí, KONTAKT
Skauti	úterý od 16.15 do 17.45	Jan Švihel medved@skautsky.net 776 305 418
Skautky	pondělí od 16.45 do 18.15	Tereza Pražáková terezaprazakova@seznam.cz 732 861 909
Vlčata	středa od 16.15 do 17.45	Petr Pražák pprazak@centrum.cz 732 929 856
Světlušky	úterý od 16.15 do 17.45	Kateřina Kučová kkolkova@seznam.cz 737 461 676

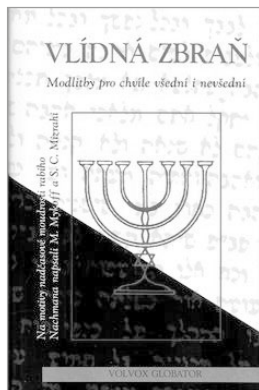
bohoslovci píší

Zdravíme z kněžského semináře, rádi bychom vás pomocí našeho farního časopisu informovali o tom, co v semináři prožíváme. Před měsícem nám začal nový akademický rok, který jsme zahájili mší svatou ve studentském kostele Panny Marie Sněžné. Největší událostí dozajista bylo biskupské svěcení dvou nových pomocných biskupů Olomoucké arcidiecéze, na kterém jsme byli přítomni a kde jsme se aktivně zapojili jako hlavní ministranti, či pořadatelé. Odpoledne jsme se vydali na cestu do Fulneku, kde probíhala Ministrantská pout', abychom byli povzbuzením pro všechny, kteří se této akce zúčastnili. Následující den po biskupském svěcení jsme v semináři přivítali rodiče bohoslovců prvního ročníku. Jsme také s Honzou moc rádi, že jsme společně s vámi mohli prožít 10. let výročí posvěcení kostela sv. Ducha. Děkujeme vám za vaše modlitby a ujišťujeme, že i my se za vás modlíme.

Jakub Lasák

RECENZE

VLÍDNÁ ZBRAŇ, Moše Mykos a S. C. Mizrahi

na motivy nadčasové moudrosti rabiho Nachmana
(2. vydání: VOLVOX GLOBATOR, Praha 2007)

Tato útlá knížka je souborem modliteb napsaných na motivy modliteb chasidského mistra Rabiho Nachmana z Braclavi. Rabi Nachman říkával: „Když se modlíte, nezatajujte před Bohem vůbec nic. Otevřete mu svá srdce s upřímnou otevřeností, jako kdybyste mluvili ke svému nejlepšímu příteli.“

Rabi Nachman se narodil v roce 1772 na Ukrajině, byl to člověk velmi moudrý a úžasně optimistický. Dokázal promlouvat jak k těm, kteří jsou na cestě spirituálního hledání, tak k obyčejným lidem, kteří čelí problémům každodenního života. Jeho poselství naděje a radosti učí, že i tam, kde se zdá temnota duše zcela neproniknutelná, čekají na probuzení jiskřičky světla. Jeho slova plná inspirace směřují a mohou naplnit věřící jakéhokoliv vyznání.

V knížce najdeme modlitby pro třibení myšlenek, prosby o citlivost, upřímnost, vyrovnanost, milosrdenství, vůli, pomoc při stresu, nemoci, problémech, ...

Ukázka: PROSBA O VNITŘNÍ KLID

Trpělivý Bože,
nauč i mne být trpělivým,
nevzrušovat se těmi, kteří se hněvají,
tolerovat ty, kteří se rozčilují,
přijímat ty, kteří selhávají.
Pomoz mi zachovávat
klid tváři v tvář provokacím,

pomoz mi zůstat klidným
uprostřed bouře.
Ano, Bože...
nauč mne být trpělivým
sám k sobě.

LŠ

fotoreportáž oslavy 10. výročí

neděle - děkovná mše sv. s o. biskupem Martinem

sobota - benefiční běh pro Pavla

slavnostní koncert

P. František Sušil

Na svátek Navštívení Panny Marie, 31. května 2018, tomu bude právě 150 let, kdy v Bystřici pod Hostýnem zemřela snad nejvýznamnější osobnost národního obrození na Moravě a jeden z velikánů moravských dějin P. František Sušil. O tomto knězi se bohužel moc nehovoří a běžný člověk o něm neví téměř nic. Ze školy jistě známe filologa a překladatele Josefa Jungmanna, básníka a literárního kritika Františka Ladislava Čelakovského či spisovatele a sběratele lidových písní a pohádek Karla Jaromíra Erbena. Ti všichni působí především v Čechách. Ale jak probíhalo národní obrození na Moravě?

Po bitvě na Bílé hoře došlo na Moravě k úpadku českého jazyka i literatury, ale zároveň se zde sílilo přesvědčení, že Moravané nejsou součástí česko-moravské identity, a to i přes velkou část společných dějin a tradic. Morava ovšem postrádala centrum obrozeneckého hnutí, které se neprojevovalo ani na venkově, ani mezi šlechtou či měšťany. Čeština v první polovině 19. století prakticky nepronikla do divadla ani literatury. Morava je tedy v „počešťování“ oproti Čechům značně opožděna.

To vše se má změnit s Františkem Sušilem (a dalšími). Páter Sušil, nesmírně nadaný a asketický člověk, výrazně zasáhl do vývoje obrozeneckého hnutí na Moravě v druhé polovině 19. století. Sám Jan Neruda o něm napsal: „*František Sušil zaujímá na Moravě totéž skvělé místo, o kteréž v Čechách rozdělili se naši oslavenci tři: Jungmann, Čelakovský a Erben. Strážce a zvelebovatel mateřského jazyka, vzdělavatel básnického umění na půdě domácí a sběratel drahocenných básnických plodův Musy národní. V každém z těchto směrů František Sušil vykonal díla, která mu pojišťují nehynoucí vděčnou památku v srdcích našich i pokolení příštích na Moravě i v Čechách.*“

Jan Neruda píše o Františku Sušilovi především z pohledu národního buditele. Jeho působení bylo ovšem mnohem širší. Chtěl bych vás, drazí čtenáři, letos v Ain Karimu postupně seznámit s touto originální osobností. A bude o čem psát. František Sušil se zabýval literaturou, teologií a překládal církevní otce, psal a překládal hymny i básně, přeložil a vyložil celý Nový zákon, sbíral písně, propagoval zpěv při mši svaté a na jeho popud vzniklo něco jako dnešní kancionál, stojí na počátku myšlenky unionistických sjezdů na Velehradě i cyrilometodějské tradice, jak ji známe dnes, atd. František Sušil ovlivnil nemálo významných osobností. Rád bych jmenoval Pavla Křížkovského nebo arcibiskupa Cyrila Antonína Stojana, dále Leoše Janáčka, Bohulava Martinů či Antonína Dvořáka, kteří komponovali nejednu skladbu na Sušilovy texty. FS

Plnomocné odpustky pro duše zemřelých

Plnomocné odpustky pro duše zemřelých, kteří potřebují očistění, lze získat splněním tří obvyklých podmínek:

1. přijetí svátosti smíření nebo stav milosti posvěcující
2. účast na svatém přijímání
3. modlitba na úmysl Svatého otce

V následujících dnech je možné získat plnomocné odpustky:

- a) 1. a 2. listopadu
návštěvou kostela spojenou s modlitbou Otče náš a Vyznáním víry
- b) 1. až 8. listopadu
návštěvou hřbitova spojenou s modlitbou za zemřelé (např. Odpočinutí věčné)

O posledním soudu

At' nás myšlenka na poslední soud nikdy nenaplňuje strachem, ale at' nás povzbuzuje v tom, abychom lépe prožívali přítomnost. Bůh nám milosrdně a trpělivě dává tento čas, abychom se každý den učili poznávat ho v chudých a maličkých, abychom konali dobro a byli bdělí v modlitbě a lásce. Kéž nás Pán na konci naší existence a na konci dějin označí jako dobré a věrné služebníky.

papež František, *Generální audience, 24. 4. 2013*

O pokladu v nebi

Honba za jediným pokladem, který je možno vzít si do života po životě, je důvodem, proč být křesťanem. Existuje poklad, který si můžeme vzít s sebou, poklad, který nikdo nemůže ukrást, kterým není to, co jsme ušetřili pro sebe, ale to, co jsme dali druhým. Poklad, který jsme dali druhým, ten si vezmeme. Láska, dobročinnost, služba, trpělivost, laskavost, něžnost jsou krásné poklady. Ty shromažďujeme, ostatní ne. Poklad, který má cenu v Božích očích, je ten, který jsme už na zemi shromažďovali pro nebe. Ježíš dává do souvislosti poklad a srdce. Naše srdce je nepokojné, ale Pán ho takovým učinil, aby hledalo Jeho.

papež František, *homilie v Domě sv. Marty, 21. 6. 2013*

Zlomená Eiffelovka

Léto jak vyšité. Azurová obloha, slunce hřeje na plné pecky a já držím poprvé v životě v ruce tenisovou raketu, dychtivá si tento sport aspoň trochu osahat.

„Vynikající, Františko! Zase těsně nad sítl! Ty jsi opravdu přirozený talent!“ rozplývá se chválou zkušený trenér, kterému pro postavu obra přezdívali Hrozný Vlád'a. (V mládí absolvoval drsný výcvik speciální jednotky a zlomil policejního psa ve skoku!) Od něj mě tedy pochvala obzvláště těší... Radostí vyskakují do výšky a najednou ... „Jauvajs!“ sykám bolestí, jdu k zemi jak podřátá a ohlížím se, kdo mě tak strašně praštil do Achillovky. Och, jsem to já – vlastní raketou!

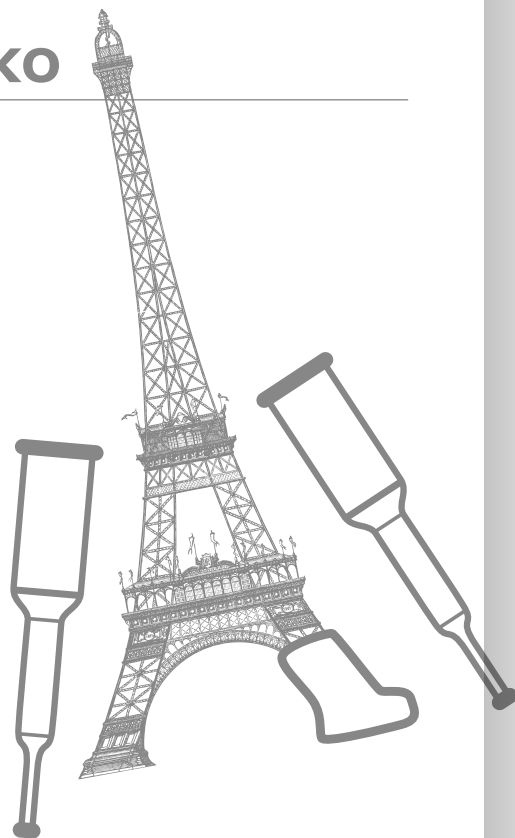
Ještě jsem se snažila ubohou šlachou protáhnout ve slastné vidině další lekce tenisu, ale hloupější nápad jsem mít nemohla. A bylo zle.

„Dám vám lízátko, když řeknete, že ta šlacha není přetržená,“ snažím se ještě podplatit doktora na sono vyšetření, ale ten zůstal neoblomný. Takže druhý den následuje operace v Jihlavě, exkluzivní fialová plastová sádra a v půlce prázdnin je ze mě rázem vyjevená jednonožka visící na berlích.

„Pane,“ modlím se, „tak ti odevzdávám své bujné prázdninové plány: kajak, Nízké Tatry, ferraty v Dolomitech – ty mě mrzí nejvíc. Nedokážu to s radostným srdcem, ale aspoň slibuji, že ani nefňuknu.“

Skončila jsem neplánovaně na tři týdny u rodičů na Šumavě. „Mám úraz z nekoordinované radosti!“ hlásím všem udiveným zvědavcům. A kupodivu, radost mě neopouští. Táta mě obětavě vyváží autem do přírody, kde hopsám o berlích po lese tak vydatně, že jsem jedny dočista prošoupala; maminka mi vyvaňuje, no – mám se jak v bavlnce.

Novou situaci jsem přijala jako fakt a začala jsem objevovat, co vše lze o jedné noze s trochou kreativity podnikat. Rozhodně je rychlejší skákat do

schodů i dolů po jedné noze než se vláčet o berlích... to mi nikdo nezakázal, protože to doktory nenapadlo. Ovšem kolo neprošlo. Ale se správnou technikou jsem dokázala vylézt na myslivecký posed po žebříku a dokonce jsem zdolala i jednu rozhlednu (raději, když byli drazí rodičové z dohledu). To štěstí nahoře, když jsem to zvládla! Srdce mi překypovalo vděčností a chválou! Bazén jsem zkusila taky, ale to nedopadlo dobře. V lékárně jsem si koupila speciální lepicí pásku na utěsnění igelitového pytle kolem nohy, vše ovázala gumičkou a táta se jen smál: „Až tě uvidí lidi lézt s fialovou sádrou do bazénu, tak ti, co budou na břehu, popadají do vody!“

„Měli ti v lékárně prodat raději svěrací kazajku!“ zlobila se má drahá rozumná sestra Káťa, která se přijela podívat na „chudáka maroda“ jako na potvora zrovna ve chvíli, kdy jsem s mokrymi vlasy a kapající sádrou vylézala s berllemi z auta. Ale obětavě mi pak dva dny nacucanou sádru fénovala...

Dalším roztomilým zážitkem se stala první nedělní katecheze pro děti. Skáču si to po jedné noze se schodů, (nejmenší děti se snažily místo ruky držet se mých berlí), v jednu chvíli se ohlídnu a musím se smát. Za mnou a kolem mě to vypadá jak bleší cirkus, většina dětí poskakuje taky po jedné ☺. V učebně lezu po koberci po čtyřech, děti mi všechno ochotně podávají, chtějí vidět jizvu přetržené Achillovky... fakt milé!

„Teta Fany si zlomila Eiffelovku!“ hlásí pak doma malý Matoušek důležitě.

Ted' už jsou to tři měsíce od úrazu „z nekoordinované radosti“. Pořád se dívám s lehkou závistí, jak lehce lidé střídají pravou a levou nohu a vůbec si toho neváží ☺! Ale už smím po rovince na kole, přeopatrně a přešťastně...

Má exkurze do světa nemohoucích pomalu končí – aspoň doufám. A já se vděčně modlím: „Díky, Pane, za dar života, za dar zdraví, za tolik hodných lidí, co mě různě vozili a pouštěli sednout, za všechny nové zkušenosti... ale nejvíc za to, že s Tebou může být radostná i zlomená Eiffelovka!“

A neptám se **PROČ**. Jednak jsem si to udělala sama, a jednak znám na tuto otázku skvělou vyčerpávající a univerzální odpověď, co mi napsal sám autor (malý Lukáš) na papírek:

*„...bo bagr sedí na stromě, plete kakao,
přiletí k němu motorka,
zeptá se, kolik je hodin,
bagr vytáhne teploměr a řekne: ‚pátek‘.“*

Přeji nám všem, ať s Bohem nacházíme i v těžších chvílích záblesky radosti a raději se neptáme PROČ?...

